

Hasfelmetsző Jack nyomában 3.

ESCAPING FROM HOUDINI

Houdini csapdájában

fine selection

NEW YORK TIMES BESTSELLERSZERZŐ
KERRI MANISCALCO

KERRI MANISCALCO

ESCAPING

FROM

Houdini csapdájában

HOUDINI

HASFELMETSZŐ JACK
NYOMÁBAN 3.

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2026

*Azoknak, akik hisznek az álmok varázserejében.
Minden lehetséges.*

„Üres a pokol”
kiáltott, „itt van minden ördög”¹

A VIHAR,

1. FELVONÁS, 2. JELENET

WILLIAM SHAKESPEARE

¹ Fábri Péter fordítása

RMS Etruria

EGY HOLDFÉNYKARNEVÁL

LIVERPOOL, ANGLIA

RMS ETRURIA

1889. JANUÁR 1.

Újév napjának délutánja az *Etruria* fedélzetén tündérmeseként indult, ez volt az első jele a készülődő rémálomnak. A gaztevők türelmesen várták a kínálkozó alkalmat.

A luxushajónk kifutni készült, én pedig a ránk váró pompázatos álomvilágra cseréltem a gyötrő feszültséget. Új év, új kezdet, új fejezet, csodás lehetőség arra, hogy hátat fordítsunk a múltnak, és szembenézzünk a fényes jövővel.

A jövővel, ami nemsokára esküvőt hoz... s hozzá nászéjszakát.

Nyugodt sóhajjal pillantottam a színpadra a tágas ebédlőterem közepén. A súlyos bársonyfüggönyök szövetében – tintakékjük már-már feketén sötétlett – apró ékkövek sziporkáztak a rávetülő fényben. Az ezüstoffalakon pörgő, gyémántberakásos mellényt viselő légtornászok csodaszép pókokra emlékeztettek, a hálójukból nem volt menekvés.

A kerek asztalok gondosan elrendezett csillagképeként sorakoztak, holdfehér abroszukat ellepték a lila, krémszínű és kék virágok. Az

Etruriát a kor minden kényelmével, így melegházzal is ellátták, hogy mindent betöltsenek az éji illatok – jázmin, levendula, és a többi. Csalogató, mégis veszjósló – akárcsak az álarcos előadók felettünk. Könnyedén libbentek trapézzról trapézra, a leesésre fittyet hányva pattantak a levegőbe, hogy könnyedén elcsípjék a következő rudat.

– Ilyen hosszú uszályal olyanok, mint a hullócsillagok, nem? Egy szép napon én is szeretnék egy kosztümet ennyi ékkővel – sóhajtotta a szemközt ülő Miss Prescott, a békebíró lánya. Karamellszín haja és hamiskás barna szeme Liza unokanővéremre emlékeztetett. Letette a pezsgőspoharát, és cinkos suttogásra váltva előrehajolt. – Ismeri Mefisztofelész legendáját, Miss Wadsworth?

Kelletlenül újra elfordultam a varázslatos égi jelenettől, és megráztam a fejem.

– Nem mondhatnám. Azt dolgozza fel a mai előadás?

– Azt hiszem, akár el is mesélhetném. – Norwood kapitány, az *Etruria* büszke kapitánya megköszöri a torkát, hogy felhívja magára az egész asztaltársaság figyelmét: többek között Prescottékét, Jonathan bácsiét, a gardedámomét, Mrs. Harvey-ét, és persze az ellenállhatatlanul elbűvölő Mr. Thomas Cresswellét, a fiatalemberét, aki rabul ejtette a szívemet, de olyan könnyedén, ahogy a hamiskártyások kizsebelik az áldozataikat a kedvenc játékukban.

Két végtelen napon át utaztunk a bácsikámmal Bukarestből Liverpoolba, hogy elérjük az *Etruriát*, mielőtt kifut New Yorkba. Thomasszal útközben is mindig megtaláltuk a módját, hogy ravaszul csókot lopjunk, és hirtelen elöntött minden titkos találka emléke – a sötétbarna hajába túró kezem, az ajka nyomán lángra kapó bőröm, kettőnk...

Miss Prescott finoman megbökött az asztal alatt, nehogy túlságosan elkalandozzak.

– ...természetesen csak akkor, ha hihetünk a legendáknak. Mefisztofelész, aki egy német mitológiai alakról kapta a nevét, az ördög csatlósa

– mondta Norwood kapitány. – Köztudott, hogy a romlottak lelkét hajszolja, a varázslat és az átverés szakértője, mi több, egyben a mesés mutatványosunk. Nézzék csak, milyen tarot-kártyákat készített az asztalokra! Mindegyik az egyik előadóját ábrázolja. – Kézze! festett kártyák káprázatos pakliját vette elő. – Higgyék el, a varázslat és a rejtély felülmúlhatatlan hete vár önökre – folytatta. – Minden este más, sosem látott előadással. Én mondom önöknek, ez a hajó be fog kerülni a történelem-könyvekbe! Nemsokára minden óceánjáró átveszi majd a példánkat. Elhozzuk az utazás legújabb korát!

Ennyi istenítésre már felhúztam a szemöldökömet.

– Úgy érti, hogy felbérelt egy démont a szórakoztatásunkra, és biztos abban, hogy a példája ragadós lesz, kapitány?

Thomas félrenyelte a vizét, Miss Prescott pedig huncutul rám vigorgott.

– Van a fedélzeten templom vagy kápolna? – kérdezte ártatlan özike-szemmel. – Mi a teendő, ha elcsalják a lelkünket, uram?

A kapitány vállat vont, élvezettel titokzatoskodott.

– Csak várjanak türelemmel! Már nem tart sokáig. – Újra a felnőttekhez fordult, mire Miss Prescott felpattant a székről, amivel engem megijesztett, az apjától pedig kiérdemelt egy neheztelő pillantást.

– Csak még egy nyomot, kérem!

Nem bírtam magammal, muszáj volt rátromfolnom.

– Nehogy erőt vegyen rajtam a hisztéria, és elhagyjam a hajót! Még közel a kikötő, ugye? Ki tudnék úszni...

Miss Prescott lassan, elismerően pislogott.

– Bizony, kapitány. Mi több, már érzem, hogy ájulás kerülget! Ön szerint Mefisztofelész – kérdezte sikkantásra váltva – távolról is képes megbabonázni? Vajon egyszerre hány embert?

Úgy méricskéltem, mintha orvosi szemmel vizsgálnám.

– Kissé sápadtnak tűnik, Miss Prescott. A lelke még a testében leledzik?

Thomas felhorkant, de nem merte félbeszakítani ezt az új műsort. A mélykék selyem estélyimnek, a könyék fölé érő éjfélszín kesztyűmnek és a kulcsfontomat díszítő ékköveknek hála legalább olyan káprázatosnak éreztem magam, mint a felettünk repkedő akrobaták.

Miss Prescott a torkához kapott a kesztyűs kezével, a szeme tágra nyílt.

– Tudja, *tényleg* gyengélkedem. Mintha könnyebb lennék. – Megingott, a hasához kapott. – Hozassunk repülőst, kapitány?

– Szerintem felesleges – felelte a férfi, nagy levegőt vett, láthatóan megbánta, hogy összehozott minket. – Biztosítom, *ez* a Mefisztofelész ártalmatlan. Csak egy gazfickót játszó átlagember, semmi több.

– Esküszöm, gyengül a lelkem. Nem látszik? Nem tűnök... átlátzóbbnak? – Miss Prescott szinte tányérnyi szemmel huppant vissza a székre, és körülnézett. – Akad egy lélekfotós a fedélzeten? Állítólag ők képesek megörökíteni az ilyesmit. Ugye, nem kezdett el többet mutatni a ruhám?

– Még nem. – Az ajkamba haraptam, nehogy a hangom vagy az arcom eláruljon, pláne annak láttán, hogy Mrs. Prescott majd felrobbant mérgeiben a lánya előadásától. – Egy mérleg talán megmondhatná a különbséget.

A Thomasszal beszélgető bácsikám elhallgatott, és lopva megcsóválta a fejét, de mire közbeszólhatott volna, egy lakáj sietett oda hozzá, hogy kézbesítsen egy táviratot. A bácsikám elolvasta, megpödörte a világos bajuszát, összehajtotta a papírt, és titokzatos pillantást vetett rám.

– Bocsássanak meg – állt fel. – Sürgős dolgom akadt.

Miss Prescott szeme felcsillant.

– A bácsikája nyilván titkos nyomozásban vesz részt! Olvastam az újságban önről és a Hasfelmetsző-gyilkosságokról. Kegyed és Mr. Cresswell *tényleg* megakadályozták Romániában, hogy egy vámpír megölje a királyi párt?

– Én... mi? – Megráztam a fejem. – Írtak rólunk az újságban?

– Mi az hogy! – Miss Prescott belekortyolt a pezsgőjébe, miközben a távozó bácsikám után nézett. – Egész London csodájára jár kegyednek és a bűbajos Mr. Cresswelljének.

Mikor lett közkinccs az életem?

– Elnézést. Muszáj... levegőznöm egyet.

Felemelkedtem a székről, felmerült bennem, hogy a bácsikám nyomába eredjek, amikor Mrs. Harvey paskolgatta meg a kezem.

– Biztosan minden rendben, kedves. – Fejével a színpad felé bökött. – Mindjárt kezdődik!

Tekergő füstpamacsok gomolyogtak a tintaszín függönyök körül, sokan nem bírták ki köhögés nélkül az erős szagot. Az égő orrom jelentéktelen bosszúságnak tűnt a szívem eszelős tempójához képest. Vajon mi okozta? A bácsikám sietős távozása? Az, hogy híre ment a kórboncnoki szakértelmünknek? Netán a hõn várt ma esti előadás? Talán mind a három.

– Hölgyeim! Uraim! – Mély férfihang csendült mindenhonnan egyszerre, mire az utasok önkéntelenül forgolódni kezdtek. Én is a nyakamat nyújtogatva kerestem a testetlen hang forrását. Semmi kétség, valami gépezettel közvetítette a hangját az egész teremben. – Jó szórakozást!

Az egész szalon beleborzongott e néhány visszhangzó szóba. A nyomában támadó csendet cintányérok halk csendülése törte meg, ami abban a pillanatban ért a tetőpontra, amikor a pincérek lekapták az ezüsbúrákat a fenséges lakomával kecsegtető tányérunkról. De ügyet sem vetettünk a gombaszószos filére vagy a káprázatos halomba tornyozott sült krump-lira, már nem ennivalóra éhezünk, hanem arra, hogy viszonhalljuk azt a titokzatos hangot.

Thomasra sandítva elmosolyodtam. Úgy ficánkolt, mintha izzó szén lenne a széke bélésében, és ha nem mocorog, akkor megég.

– Ideges? – suttogtam, miközben a légtornászok kecsesen, egyesével leereszkedtek.

– Egy olyan előadás miatt, ami a brosúra szerint szívritmuszavart okozhat? – bökte meg a kezében tartott fekete-fehér csíkos színlapot. – Korántsem. Alig várom, hogy szétpattanjon a szívem. Egyenesen feldobná a vasárnap estém szürke egyhangúságát, Wadsworth.

Mire felelhettem volna, dobszóló kíséretében egy álarcos férfi bukkanat elő a füstfelhőből a színpad közepén. Szalonkabátja a felvágott ér színében pompázott, keményített inge és nadrágja pedig feneketlen feketében. Cilinderét karmazsin szalagok és ezüstsujtás díszítette, az orrától felfelé pedig mindent eltakart egy finoman megmunkált fémmaszk. Vágsott vigyorra húzta az ajkát annak láttán, hogy szerte a teremben minden szem rávetült, és minden áll leesett.

A férfiak felpattantak; a nők legyezőt csattintottak, mintha egyszerre száz madár kapott volna szárnyra. Felkavart a semmiből felbukkanó férfi látványa, akit nem hatott meg a körülötte tomboló vihar. Ha nem csalt a fülem, sokan azt pusmogták, hogy ő az Ördög örököse. Netán egyenesen a Sátáné, ha hihetek Miss Prescott apjának. Majdnem az égnek emeltem a tekintetemet. Azt hinné az ember, hogy békebíróként jobb emberismerő. Hát nem látja, hogy ez a porondmester?

– Engedjék meg, hogy bemutatkozzam. – Az álarcos meghajolt, a szemében huncut szikra villant, miközben lassan felegyenesedett. – A nevem Mefisztofelész... a vezetőjük a varázslatos ismeretlenbe. A Szerencse Kereke minden este kiválaszt önöknek egy fellépőt. De a műsor vége után fel is bérelhetik az előadóinkat, és bármelyik számunkat élvezhetik. Legyen az tűznyelő vagy oroszlánszelídítő, jós vagy késdobáló, az óhajuk parancs. De óva intem önöket az éjféλι alkuktól, nem tanácsos a saját kezükbe venni a sorsukat.

Az utasok fészkelődve töprengtek azon, milyen alkukat kötnek majd – milyen mélyre sülyyedhetnek az élvhajzásban ilyen távol a társadalom fürkésző tekintetétől?

– A trükkjeink bájosnak tűnhetnek, de higgyék el, egyik sem gyerekjáték – suttogetta. – Elég bátrak a túléléshez? Talán önök közül kerül ki a következő, aki szívét-lelkét feladja a mágikus műsoromért. Ez csak önökön áll. Addig is...

Mefisztofelész úgy portyázott a színpadon, mint egy ketrecbe zárt állat, ami a kínálkozó alkalomra vár. A szívem fel akart robbanni. Az az érzésem támadt, hogy kiöltözött prédák vagyunk, és ha nem vigyázunk, bekebelez minket a rejtélyes műsora.

– A mai este az első a hétből. Káprázatos... – A porondmester a magasba lendítette a karját, mire egy tucat fehér galamb röppent fel a kabátujjából. Mrs. Harvey és Miss Prescott az elsők között lelkendeztek.

– És borzasztó – folytatta kissé krákolva. A nyakkendője egy szempillantás alatt megszűnt szövetnek lenni – immár egy tekergő kígyó fonódott a nyakára. Mefisztofelész a torkához kapott, bronz arca sötétlila színt öltött a fémmaszkja alatt. Még én is felsikkantottam, amikor kétrét görnyedt, hogy köpködve fuldokoljon.

Majdnem felálltam, annyira meggyőző volt a haláltusája, de erőt vettem magamon, és felsóhajtottam. *Gondolkodtam*. Tényekre alapoztam, mint minden valamirevaló tudóspalánta. Ez csak műsor. Semmi több. Senki nem fog belehalni. Apró kortyokban kapkodtam a levegőt, de nem a páratlan ruhám fűzője miatt. Ez az előadás a vérpezsdítőt és a borzasztót ötvözte. Egyszerre gyűlöltem és szerettem. És nem szívesen láttam be, mennyire lebilincsel.

– Isten az égben! – motyogta Miss Prescott, amikor a férfi lihegve térdre rogyott. Kifordult a szeme, végül már csak a fehérjét láttam. Én is elfúltam, pattanásig feszült a gerincem. Ez csak illúzió lehetett. – Valaki segítsen neki! – kiáltotta Miss Prescott. – Haldoklik!

– Ülj már *le*, Olivia! – sziszegte élesen Mrs. Prescott. – Nemcsak magadat hozod kínos helyzetbe, de engem és apádat is!

Mire bárki a porondmester segítségére siethetett volna, lefejtette a kígyót, és akkorát szusszant, mintha akkor bukkant volna fel a tengerből, amin épp utaztunk. Hátradőltem a széken, Thomas pedig kuncogott, de egyszerűen képtelen voltam levenni a tekintetem a maszkos férfiról a színpadon.

Mefisztofelész erőnek erejével feltápászkodott, megingott egy kicsit, utána a feje fölé emelte a kígyót – a csillárok fénye megcsillant a maszkján, amitől a fél arca haragos narancsvörösbe borult. Talán begurult – próbára tett minket, és megbuktunk. Jól öltözött szörnyeknek tűnhetünk, akik a fényűző vacsorájukkal foglalkoztak, miközben ő az életéért küzdött, pusztán a mi szórakoztatásunkért.

Megperdült egyszer, kétszer, mire a fertelmes csúszómászó elillant. Pislogva előredőltem, ahogy a porondmester újra, büszkén, immár kígyó nélkül meghajolt a közönségnek. Tapsvihar dübörgött.

– A Mindenható nevére, hogyan? – motyogtam. Seholy egy doboz vagy rejtekhely a kígyónak. Mertem remélni, hogy nem talál el az asztalunkhoz, Thomas még a végén elalélta.

– Csak nehogy... – kiáltotta, miközben átszaltózott a színpadon, a cilindere fogás nélkül is a helyén maradt – ...belém habarodjanak!

Mefisztofelész kalapot emelt, ami úgy bucskázott végig a karján, mint egy trapézon átvető akrobata. Értette a dolgát, közszemlére tette a kalapot, hadd lássuk, hogy csak egy hétköznapi, bár kissé csicsás cylinder. Miután megkerülte a színpadot, a levegőbe dobta, aztán egyetlen csuklómozdulattal elcsípte. Pislogás nélkül figyeltem, ahogy a karja könyékig eltűnik benne, hogy egy tucat tintakék rózsát húzzon elő belőle.

A kalapjában nem volt semmi rendkívüli. Ebben majdnem biztos voltam.

– Újra óva intem önöket... csak semmi kötődés. – Mefisztofelész dördülő hangja a mellkasomban visszhangzott. – Bár a mutatóanyagaink fittyet hányanak a halálra, az ő markából senki sem menekülhet. Talán

egyesektől örök búcsút veszünk ma este? Odalesz a szívük? Netán... – hátrasomolygott a tömegre – ...az ép elméjük?

Reflektorfény vetült egy durva festésű harlekinbabára – ami egy perce még nem volt ott. A porondmester egyetlen kecses mozdulattal megperdült, és átdobott egy tört a színpadon. A pörgő röpte végén akkora koppanással állt a baba nyakába, hogy az egész közönség elnémult. Egy feszült pillanatig nem történt semmi. Kínos csend borult ránk. Csak ültünk, és lélegzet-visszafojtva vártunk. A baba teste nem moccan a táblától, aminek támasztották. A következő pillanatban Mefisztofelész ciccentett.

– Ez nem járja! – Toppantott a lábával. – Kérem... csináljuk együtt!

Puff! Puff! Puff!

Az utasok engedelmessé váltak, eleinte lassan, utána földrengető örület vett erőt az ebédlőtermen. Porcelán csörömpölt, a kelyhekből a drága abroszra fröccsent a merlot, a gazdagon megterített asztalok lassacskán tetthelyekké váltak. Végül én is sutba vágtam a belém nevelt tartásomat, és csatlakoztam a dübörgőkhöz. Thomas derűs arccal követte a példámat.

Puff! Puff! Puff!

A ricsaj minden sejtet betöltötte, még a vérem is a ritmusára dübörgött. Vérszomjasan és vadul, mégis... *lelkesítőn*. Hihetetlen, hogy az első osztály ennyi főrendű urat és hölgyét így magával ragadták az alantas ösztöneik.

Mrs. Harvey az asztalt csapkodta a kesztyűs kezével, amitől újult hévvel lüktetett a fülemben a ricsaj. Miss Prescott követte a példáját. Egy szempillantásra rá a baba feje a földön koppant, és a porondmester tükörfényes csizmája felé gurult.

Puff! Puff! Puff! A jelek szerint az úri közönségnek nem akarózott lemondani a pokoli dallamról, ha már egyszer elkezdték. Mefisztofelész lett e komisz zenemű karmestere, ököllet csapkodott, miközben a *puff puff puff*olás egyre fülsértőbbé vált.

– Csendet! – bömbölte mindent túlharsogva. A lábdobogás úgy némult el, mintha bábjátékosként vágta volna el a zsinórjainkat. Néhányan éljenezve felpattantak, de hangosan füttyülő selyemcilinderes urak is akadtak.

Miss Prescott piruló arccal és csillogó szemmel állt fel, ügyet sem vett a szülei szúrós pillantására.

– Bravó! – lelkesedett tapsolva. – Még egyszer!

Mefisztofelész töprengve pillantott a levágott fejre, mintha épp újraélt volna egy kínos emléket, amitől képtelen volt szabadulni, mert bárhová is bújik, nincs előle menekvés. Gyanítottam, hogy olyan, mint a színpadias szemfényvesztései: mindene a látszat. Teljesen elhűltem, amikor felvette a babafejet, és felrúgta a magasba, ahol az petárdaként felrobbant, hogy hullócsillagként záporozzon a földre, majd kihuny, mielőtt elérte volna a sakktáblamintás padlót. Csend borult ránk.

– Hadd kérdezzem meg újra, mit áldoznak fel a héten? A szívüket? Az elméjüket? Netán... – nyekeregte, árny borult az arcára, ahogy a csillárok fénye lassan elhalványult, végül kihuny – egyenesen az életüket, a lelküket dobják oda e varázslatos vándorcirkusznak?

Elfúlva kaptam fel a kesztyűs kezemet, de a körvonalát is alig tudtam kivenni. Hevesen dobogott a szívem, ahogy körülnéztem a koromfekettségben, elbűvölt rettegésben vártam, milyen szörnyet rejthet. És láthatóan nem voltam egyedül. Izgatott pusmogás járta be a sötétséget. A halál ígérete legalább olyan csábító, ha nem csábítóbb volt, mint a szerelemé. Mert ilyen a mi torz fajtánk, hogy veszélyt és rejtélyt áhít örök boldogság helyett!

– Most pedig – folytatta, a hangja szelíd cirógatás a sötétben – élvezék a baljós bűbáj borzongató éjszakáját! – Csatakos lett a tenyerem, önkéntelenül előrehajoltam, elepedtem még egy szóért, nyomért, egy mákszemnyi örületért. Mefisztofelész meghallhatta a szótlan vágyódásomat, mert folytatta. – Az *Etruria* igen tisztelt utasai... kérem, adják

át minden érzéküket a hét tenger legremekebb műsorának! – harsogta. – Üdvözli önöket Mefisztofelész Mágikus Műsora, avagy közismertebb nevén... a Holdfénykarnevál!

Kigyúltak a fények, az erejük csípte a szemem, amíg pislogva meg nem szoktam. Egy percre rá Mrs. Harvey holtápadtan ellökte magát az asztalunktól. Thomas utánanyúlt, hogy megnyugtassa, de a hölgy felemelte a remegő kezét.

Követtem a pillantását, és elég erősen haraptam rá a nyelvemre, hogy fémes ízt érezsek. Miss Prescott – az ifjú hölgy, aki alig néhány perce még lelkesen tapsikolt – arccal lefelé, mozdulatlanul hevert egy vértócsában, bársonyruhás hátából majd egy tucat mélyre döfött kés állt ki.

Csak bámultam, szusszanást vagy rezdülést vártam. Hogy a fejét hátravetve nevesse, amiért bepalizott minket a színjátékával. De csak magamat áltattam.

Miss Prescott tényleg meghalt.

KETTŐ

ÁLOM HELYETT RÉMÁLOM

EBÉDLŐTEREM

RMS ETRURIA

1889. JANUÁR 1.

Egy pillanatig nem történt semmi, csak a fülzúgásom erősödött. Thomas talán szólongatott, de csak arra voltam képes, hogy egyenletesen lélegezzek. Józanság és észszerűség kellett, de az érzéseim még nem álltak készen. A holtakat tanulmányoztam, mégis alig fogtam fel, hogy egy áldozat mellett ülök.

A szoba tótágast állt, ahogy felegyenesedtem, és minden tűzforró lett. Próbáltam bebeszélni magamnak, hogy ez csak egy szörnyű álom, de Mrs. Prescottból mély, torokhangú sikoly robbant ki, mire szempárok száza fordultak felénk, és tudtam, hogy ez a valóság.

A többi utas is elfúlt, nem viszolyogva, sokkal inkább... kéjesen lesték a saját vérében fetrengő ifjú nőt, akinek a gerince mentén tíz konyhakés ágaskodott. Elhűlve pislogtam a tömegre, ami lassan tapsviharban tört ki, mire felfordult a gyomrom, míg rá nem jöttem, hogy azt hiszik, ez csak a következő szám.

A vendégek legjavának Miss Prescott „meggyilkolása” csupán a műsoros vacsora része volt – még hozzá nem is akármilyen, legalábbis egy férfi szerint a szomszéd asztalnál. Thomas már fel is pattant, de nem tudott egyszerre figyelni a zokogó kísézőjére és rám úgy, hogy közben a fejét kapkodva kereste a gyanús jeleket. A segítségére akartam sietni, hadd vegye hasznomat, de nem enyhült a fülzúgásom és a gondolataimra telepedett köd. Az egész világ lelassult. Minden, kivéve a szívemet. Az ki akart pattanni a helyéről. Még hozzá figyelmeztetés gyanánt, tette sarkallt, menekvésért könyörgött.

– Olivia! – Mrs. Prescott megragadta a lánya testét, bársonyruhájára könnyek záporoztak. – Kelj fel! *Kelj fel!*

Az abrosz és Mrs. Prescott mídere vértől tocsogott, sötét színe illett a kavargó érzéseimhez. Miss Prescott meghalt. Képtelen voltam felfogni, és a szívemet sem tudtam erőnek erejével megkeményíteni, hogy hasznomat vegyék. Ez egyszerűen felfoghatatlan!

Norwood kapitány hirtelen felállt, és parancsokat kiabált, amiket nem értettem, ahhoz túl kitartóan zúgott a fejem. Az asztal körüli mozgásra végre elszakadtam a késektől és a vértől; a vendégeket kikísérték, bár a hangulat nemigen hagyott alább. Senki nem tűnt különösebben riadtnak, leszámítva néhány szomszédos asztaltársaságot. Farkasszemet néztem a borzalommal. Vajon hogy hihette bárki szemfényvesztésnek? Mikor minden csupa vér?

– Wadsworth? – Thomas homlokráncolva fogta meg a könyökömet. Rámeredtem, de igazából nem láttam semmit. Egy eleven fiatal hölgy hevert holtan mellettem; a világ kifordult a sarkából. – Ne tartson érzéketlennek, de tegyen úgy, mintha csupán egy egyenlettel lenne dolga.

Thomas lehajolva várta, hogy a szemébe nézzek, az arcán a saját feszengésemet láttam viszont. Neki sem lehetett könnyű. És ha ő képes hideg fejjel gondolkodni, akkor nekem is menni fog. Rettegés helyett

inkább Mrs. Prescott mellé siettem, és gyengéden megfogtam a kezét. Ezzel nemcsak megnyugtattam, de a tetthelyet is megóvtam. Az érzelmek örvényében egyvalamibe kapaszkodtam: gyilkos ólálkodik a hajón, és minél hamarabb számba kell vennünk a nyomokat. A tetthely hátborzongató, de nem bolygathatjuk meg. Legalábbis egyelőre.

– Jöjjön! – nógattam a lehető leggyengédebben.

– Olivia! – zokogta Mrs. Prescott. – Kelj fel!

– Nézz rám, Ruth! *Csak* rám. – Mr. Prescott félbeszakította a felesége sikolyait. A puszta hangjával csírájában fojtotta el a nőn eluralkodó hisztériát. Az asszony kihúzta magát, pedig az ajka remegett. – Menj a kabinunkba, és kérj egy langyos brandyt Farley-től! Azonnal küldöm dr. Ardent.

Vele akartam tartani, amikor meleg tenyér nehezedett a vállamra. Thomas nyugtatóan megszorította, aranypettyes szeme komolyan vizsgált.

– Majd én elkísérem Mrs. Prescottot és Mrs. Harvey-t a kabinjukba, utána hozom a bácsikáját.

Nem kérdezte, magamra hagyhat-e a testtel; megbízott bennem. Hosszan elnéztem, a bizalma gyógyírt jelentett a megtépázott idegeimnek, és a félelmeimet is oldotta. Egyet bölintottam, majd újra felsőhajtottam, aztán szembenéztem az asztallal. Csak ekkor vettem észre a kártyalapot, amit Norwood kapitány bámult. Miss Prescott hátához szegezték, méghozzá a háta közepére. Belém fagyott a vér. A késdobálóknak először a kártyát kellett felszúrnia. Figyelmeztetés lehetett, s talán nyom is egyben.

– Semmiképp ne nyúljanak ehhez a területhez, kapitány – közöltem, a helyszínelési gyakorlat gépiesen átvette az irányítást, miközben Thomas kikísérte a két hölgyet. A bácsikámnak dagadt volna a keble; szerves minták módjára begyűjtöttem, majd ráncba szedtem az érzéseimet, elemezni később is ráérek. – Továbbá mindenkit ki kell kérdeznie a teremben.

– Nem égtek a fények, Miss Wadsworth. – Norwood nagyot nyelt, a pillantása önkéntelenül visszatért a késekre Miss Prescott hátában, és az átdöfött kártyára. – Kétlem, hogy lesznek szemtanúk.

Gyenge mentség, ami szót sem érdemelt. A fényeket nem sokáig ottárták el – akár előtte is láthattak valami gyanúsát.

– A kedvemért, uram – mondtam, minden határozottságomat beleadtam. A kapitány álla megfeszült. Egy férfi parancsolgatását még lenyelte volna, de egy tizenhét éves lányé más lapra tartozott. A nemrég elhunyt nő iránti tiszteletből megálltam a bosszankodást. – A bácsikám a helyszínelés szakértője – tettem hozzá, ahogy megneszeltem a kapitány ódzkodását. – Ő is ezt tanácsolná.

A kapitány megdörzsölte az arcát. Egy haláleset a Holdfénykarnevál legelső estjén keresztbe tehet a majdani terveinek.

– Elfogadom. A legénység még ma este felkeresi mindegyik kabint.

A kapitány intésére lakájok jól öltözött serege özönlötte el a termet, és a lehető leghiggadtan kiterelték az első osztály utasait. Néhány vendég ideges pillantásokat vetett ránk, de a legtöbben izgatottan cseverészttek a borzasztóan élethű előadásról. A valódinak látszó vérről. És vajon honnan vett a porondmester ilyen élethű késeket? Norwood kapitány egy szóval sem támogatta vagy tagadta az elméleteiket. Csak állt komor képpel, és jó éjszakát kívánt az utasoknak.

Ahogy a terem kiürült, kellemetlen érzés bizsergett végig a hátamon. Megfordultam, és döbbenetemre Mefisztófelész bámult a színpadról, az arca kivehetetlen a maszk mögött. De másokkal ellentétben ő nem a meggyilkolt lányt figyelte. Hanem engem. Súlyos, szinte tapintható pillantással. Ki tudja, mit látott, mit tudhatott? El is indultam felé, eltökéltem, hogy felteszem neki a kérdéseimet, még hozzá mindet, de elnyelték az árnyak, és nyomtalanul eltűnt.

A Miss Prescott boncolására felajánlott helyiség egy párás barlangra emlékeztetett.

Az *Etruria* gyomrának legmélyén, a kazán közelében voltunk, ahol kellemetlen forróság uralkodott, a fények a kelletnél gyakrabban villogtak, mintha maga a hajó is idegesen várta volna a majdani sötét tetteket. Szerencsére volt fedélzeti hűtőház – nem maradhatott sokáig ebben a teremben, mert egyetlen éjszaka is elég lett volna, hogy felpuffadjon a rothadástól, és idevonzza a kártevőket.

A forróság dacára borsódzott a hátam. Hiába próbáltam kiverni a fejből egy másik baljós labor emlékeit, egyszerűen nem eresztettek. Az ottani zubogás és csörrenés árnya néhanapján még mindig belopózott a rémálmaimba. Az elmúlt hetekben ritkultak a rossz álmok, de időnként még mindig kísértettek, fájdalmasan emlékeztettek a veszteségeimre a bátyám őszi rémuralma alatt.

Egy csupasz csőből gőz sziszegett, de ügyet sem vettem rá, csak Jonathan bácsival tördtem, aki feltúrte az ingujját, és hozzálátott a karbolzappanos bemosakodásnak. Amikor végzett, megkerültem a vizsgálóasztalt fűrészpont szórva, hogy felszívjon minden vért vagy nedvet, ami a padlóra csoroghat. A mi munkánkban létfontosságúak a szertartások. Úgy szív és ész tiszta marad, legalábbis a bácsikám szerint.

– Mielőtt eltávolítom a késeket, jegyezzük le a testi jegyeket. – A bácsikám hangja élesebb volt, mint a hevenyészett tálcára kikészített fémzikék. – Magasság, testsúly és a többi. Audrey Rose, kérném a...

Átadtam a köténytét, utána magamra kanyarítottam a sajátomat. Átöltözés nélkül láttunk munkához, a pazar esélyim és a puritán kötényem éles ellentéténél nem kellett jobb emlékeztető az élet kiszámíthatatlanságára. Kétlem, hogy aznap reggel Miss Prescott attól tartott, hason fekve zárja majd a napot a vizsgálóasztalunkon, miközben a hátából tarkótól farkcsontig kések állnak ki.

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk neked,
ha egy igazán jó könyvet akarsz elolvasni!

Már rendelhető!
VESD BELE MAGAD MIHAMARABB!

MOST kiadói KEDVEZMÉNNYEL is a Tiéd lehet!
[Megrendelem most a kiadónál!](#)

Sőt!

A kiadó **KönyvSárkány Klubjának** tagjaként
ELŐFIZETŐI ÁRON csaphatsz le rá!
[Megrendelem most a KönyvSárkányon!](#)

**Köszönjük, hogy megrendeléseddel
még több jó könyv megjelenését támogatod!**

Thomas jegyzetfüzetet ragadott, és eltökélt arccal biccentett nekem. Már megszoktuk ezt a kegyetlen rutint, többször is eljátszottuk nem egy országban. Úgy tűnt, bárhol is fordultunk meg, a nyomunkban halál járt, mi pedig fősvények módjára harácsolunk az adatokat, hogy jobb híján más kárán gyarapodjunk. Az én dolgom a tudományos felfedezés, az övé a rögzítés volt – ilyen egy összeszokott csapat.

Addig kotorásztam a bácsikám bőr orvosi táskájában, amíg meg nem találtam a mérőszalagot. A tanultak szerint fejtetőtől lábujjhegyig lemértem, az elmém megbékélt az ismerős feladattól. Eljön még az ideje, hogy elmerengjünk Miss Prescott álmain és vágyain. De most a tetemén kellett nyomokat keresnünk. Nem hittem a bosszúban, de érte mindenképp elégtételt veszek.

– Az elhunyt nő, teljes neve Miss Olivia Prescott, a magassága százhatvanöt centiméter, kora tizennyolc év – soroltam, és megvártam, hogy Thomas mindent lejegyezzen. Felnézve jelezte, hogy folytathatom. – A súlya hozzávetőlegesen negyvenhét és fél kilogramm.

– Helyes. – A bácsikám felsorakoztatott minden szikét, csontfűrész és ollót, amire szükségem lehetett a test ezt követő feltáráshoz. – A halál oka?

Elszakítottam a tekintetemet a tetemről.

– Már elnézést, uram, de majdnem egy tucat kés áll ki a hátából. Nem elég egyértelmű? Legalább egy biztosan átszúrta a szívét vagy a tüdejét, netán elvágta a gerincelejtét.

Olyan éles, zöld szemű összpontosítással meredt rám, hogy össze akartam húzni magam. Semmi kétség, elfelejtettem egy fontos leckét.

– Egy kórboncnok egyetlen lehetőséget sem zárhat ki. Mit mondtam arról, hogy sose higgyen a látszatnak?

Ennél megalázóbb korholásban is volt már részem, mégis égett az arcom a tekintete kereszttüzeiben.